

There are no translations available.

Յուրաքանչյուր մարդկային հարաբերություն հակված էմ դիտելու որպես երկկողմանի համաձայնություն եւ, ինչպես դիվանագիտական հարաբերության դեպքում է, երբ մի կողմը խախտում է կանոնները, ապա երկրորդն իրավունք ունի չեղյալ համարել այն: Հայտնի է, որ խաբում են նրան, ով ուզում է լինել խաբված, եւ յուրաքանչյուր մարդ ունի ուրիշներին գնահատելու միայն իրեն հատուկ կերպ՝ ելնելով իր ստերեոտիպից: Բարեկամներս խորհուրդ տվեցին չգրել սույն հոդվածը՝ ասելով, որ այդպես տեղեկություններ են հաղորդում նաեւ իմ մասին: Սա իհարկե հարցի տեսանելի կողմն է միայն, իսկ առավել խորը դիտարկումները երեւութացնում են վերջինիս այլ, գաղտնի որակները: Կարճ՝ երբ պրոբլեմը թողնում ես չլուծված, դրան ավելանում է եւս մեկը, հետո նորից, եւ Աբրահամյան Սուրիկ անունով մեկը, քծնելով աջ ու ձախ, փորձում է գրկել քեզ իրավունքներից, ու սոցիումը մշտապես ընդունում է այն, ինչ նրան հրամցնում են, նա սիրում է կրկեսը, իսկ հացի գերխնդրի ու կրկեսի միջեւ մշտապես տուժում է մտածող անհատը:

Զավեշտով ու ցավով արձանագրում են, որ «Երկխոսություն՝ մենախոսական դրվագներով» («ԳԹ», 2013, 3, էջ 6-7) «սցենարի» հոգեվարքային վերապրուկները, որոնք ընդամենը ստորակարգ ու չիմնավորված բամբասանքներ են (ոչ մի գիտական տող չկա նրանում) փոխանցվել են նաեւ սույնը գրող «սցենարիստներին»՝ Սերգեյ Սարինյան, Աբրահամյան Սուրիկ, ու վերջիններս կորցրել են իրենց ո՛չ միայն մարդկային, այլեւ տղամարդկային դիմագծերը՝ ցուցադրելով առավելապես բնագղները, քան բանական մարդուն կամ գիտնականին վայել պահվածքը:

Տե՛ս եւ հմմտ՝

I

□ . Սերգեյ Սարինյանը գրում է՝ «Եվ ահա մտնում է անծանոթ մեկը եւ ներկայանում. «Ես Նաիրա Համբարձումյանն եմ, երեւելի անունների (°) կարիք ունեմ, (°) եւ այդ ամբողջը կատարել է իմ գիտական դեկավար Սեւակ Արզումանյանը (°)» («ԳԹ», 2013, 3, էջ 6):

□ /1. Սերգեյ Սարինյանը ստում է, քանի որ «Կանաչ կառեթներ» (2004)

բանաստեղծությունների ժողովածուն տպագրվել է Սեւակ Արզումանյանի մահից մոտ տասը ամիս անց (դեկտեմբերի 10-15), եւ նույնիսկ բորենիամիտ ընթերցողին էլ պարզ է, որ տվյալ ժամանակահատվածում Ս. Սարինյանը որեւէ շփում չէր կարող ունենալ Սեւակ Արզումանյանի հետ: Իսկ եթե նա իր բազմաթիվ «տաղանդների» կողքին (ինչպես՝ հրացանով գերեզմանաքարերի արանքում թաքնվելը (տե՛ս Ս. Սարինյան, Հայոց գրականության երկու դարը, // «Ի հեճուկս», 2009, հ. 5, էջ 350)) ունի նաեւ անդրշիրիմյան հաղորդակցության հնարավորություններ, դա արդեն այլ խոսակցություն է, սակայն կարծում են՝ չափազանց անհարմար է ու անոթ լուսահոգի Սեւակ Արզումանյանի անունը նման կերպ շահարկելը:

□ . Սերգեյ Սարինյանը գրում է՝ «Ընդունում են ինչպես կարգն է, բայց բացում են գիրքը եւ ինչպիսի անակնկալ՝ առաջաբանը եւ խմբագրումը ??? Սերգեյ Սարինյանի» («ԳԹ», 2013, 3, էջ 6):

□ /1. Սերգեյ Սարինյանը ստում է, քանի որ «Կանաչ կառեթներ» ժողովածուի առաջաբանի հեղինակը ինքը չէ (տե՛ս Ն. Համբարձումյան, «Կանաչ կառեթներ», «Լուսակն», 2004, 86 էջ), իսկ խմբագրումը կատարել է մեծ սիրով, որից այժմ հրաժարվում է: Վերջին խմբագրման

Հ. Գ. Հետաքրքիր է՝ այսքանից հետո ի՞նչ նկատի ունի Սերգեյ Սարինյանը, երբ խոսում է ճակատագրին նույնացող «գենետիկ սկզբի» մասին: Արդյոք վերոնշյալ աղավաղումները առավել տեսանելի չե՞ն դարձնում սույն երկխոսության «երեւելիի» ոչ միայն գենետիկ սկիզբը, այլև՝ մուտացիաները: Համենայնդեպս, պապիկս Ստալինգրադի ճակատամարտի մասնակից էր, հաշմանդամ եւ հրացանը ձեռքին չէր թաքնվել գերեզմանաքարերի արանքում..., իսկ մեծատուն նախնիներս (չեմ վախենում այդ բառը գրելուց) դեռեւս 17-րդ դարավերջին Նախիջեւանի «Ճահուկ-Շահապոնք» տեղանքում երկու եկեղեցի են կառուցել, 19-րդ դարում վերանորոգել եկեղեցիներ ու, զբաղվելով լուսավորչական ու հովանավորչական գործունեությամբ, գրել-կարդալ են սովորեցրել բոլոր սովականմաններին, որի համար ստացել են Փիրղալամյան (սուրբ գրիչ) ազգանունը (տե՛ս Արգամ Այվազյան, «Նախիջեւանի վիմագրական ժառանգությունը», հ. Զ, Ե., 2010):

II

Ինչ վերաբերում է հնամաշ, բայց «փիլիսոփայական քննադատությամբ» լի պորտֆելը թեւի տակ «գլորբալ հարցեր» առաջադրող ակադեմիական գրագրին, ապա սա վաղուց իրեն ու իր «հանճարեղ մտքերը» սպառած արտագրող գեներատոր է, քանզի սրա նմանները կարող են միայն մոգոնել հատկապես 1937-ին հարիր թեմաներով, ինչպես՝ «Մեր գրականության զարգացման միտումները ու դրան խանգարող հակահեղափոխական տարրերը» կամ՝ «Ո՛չ ուղեղ, ո՛չ կարծիք, ո՛չ մտածելակերպ. միայն՝ գորշություն»: Սրա նշանաբանն է՝ կողոպտել արեւմտյան տեսաբաններին: Հետեւենք սույնի «մտքի թռիչքներին»՝

□ . XX դարի 60-70-ական թվականներին արեւմտյան (հատկապես՝ ամերիկյան) պահպանողական տեսաբանական կողմնորոշումը միանգամայն զգուշավորությամբ վերաբերվեց ինչպես Յուլիա Կրիստեւայի «տեսական անարխիզմին», այնպես էլ՝ թելթելականներին, բացառությամբ՝ Ռուան Բարտի, ով հետկառուցվածքաբանության անձեռնմխելիների ցուցակում էր: Այդ պատճառով էլ Կրիստեւայի մասնակցությունը եւ ազդեցությունը հետկառուցվածքաբանության նախնական ձեւավորման փուլերում՝ յեյլական դպրոցի որդեգրած եւ ֆենոմենոլոգիական ուղղություններով, նվազագույն է: Կրիստեւայի հաղթարշավը առավելապես նկատվեց հետկառուցվածքաբանության հետագա զարգացումներում, երբ նա հեղինակեց պոստմոդեռնիստական «ինտերտեքստ» հասկացությունը, ինչպես նաեւ բարենպաստ հող ստեղծեց ֆեմինիստական շարժման ազդեցության ու քննադատության համար եւ որպես գիտնական-տեսաբան ուղղակիորեն կանգնեց հետկառուցվածքաբանության ակունքներում: Կրիստեւան քննադատեց կառուցվածքաբանության դրույթները, ձեւակերպեց ու հիմնավորեց սուբյեկտի ապակենտրոնացման ու գրական տեքստի ա-կառուցվածքայնության վերաբերյալ ըմբռնումները: Քննադատելով Դերիդային՝ արտահայտեց միտքը, թե Դերիդայի «О грамматологии» աշխատանքի քաղաքականությունը ուղղված է նախ եւ առաջ ֆենոմենոլոգիայի քննադատությանը, որն ի վերջո հանգեցնում է «նեգատիվ» քննադատության «պոզիտիվացմանը»: Սակայն սույն միտքը արտահայտելը դեռեւս չի նշանակում, թե Կրիստեւան ֆենոմենոլոգիական հայացքներ ունի, ինչպես հայտնագործում է սույնը (տե՛ս «ԳԹ», 2013, 3, էջ 7), քանզի Կրիստեւայի աշխատանքները դիտարկելի են նախ եւ առաջ ինտերտեքստուալության եւ լեզվաբանական հոգեբանության տեսանկյուններից եւ Aritmia երեւույթին (որպես այդպիսին) նույնպես չունի անդրադարձներ: □ . Սույնը խեղաթյուրել է նաեւ իմ՝ «Ինչպես ընթերցել. Ընթերցող-տեքստ-հեղինակ» հոդվածի խորագիրը եւ նրանում ամփոփված դրույթները (տե՛ս «Գարուն», 2012, 5-6, էջ 32-38)՝ աղավաղելով ու խառնելով Aritmia էսսեին (տե՛ս «ԳԹ» հավելված, 2012, 19 հոկտ., էջ 4): Կրիստեւայից բերված մտքերի կողքին, կույրի համար էլ տեսանելիություն ապահովելով,

սպառնում է իր «պեղումներին», սահմաններ չի ճանաչում, քանզի բոլորին մեղադրում է հատկապես այն աղտեղություններում՝ «Ենթատեքստից կտրված կեղծ փաստեր եւ մեջբերումներ, մակերեսային ու չծածկագրվող թարգմանություններ այլեւայլ տեքստերից, տարբեր տեղերից կատարված բառացի քաղվածքներ՝ առանց չակերտների, միմյանց կցմցած բառեր, կապակցություններ, արտահայտություններ», որոնց նշանավոր մասնագետն է ինքը, եւ որոնք վտանգավոր են աղանդավորության չափ ու քառակի անբարո: Ուշագրավ են հետեւյալ դիտարկումները՝

1. 2012 թ. սկզբին սույնի հետ մի բանավոր զրույցում (մասնակիցները ողջ եւ առողջ են) նշել են, որ եթե տվյալ հոդվածում նպատակս Սերգեյ Սարինյանի «անդարձության» փիլիսոփայությունը իմիտացիայի ենթարկելը լիներ, ապա այդքան հեռուն չէի գնա, քանի որ նույնը առկա է նախ եւ առաջ Վ. Պարտիզունու «Վահան Տերյան» մենագրության մեջ (տե՛ս Վ. Պարտիզունու, Վ. Տերյան, Ե., 1964), որն ավելի վաղ է գրվել, քան կազմվել է «Հայ գրականության պատմության» 5-րդ հատորը: Բացի այդ, ասել են նաեւ, որ ակադեմիկոսի «Հայոց գրականության երկու դարը» գրքի (տե՛ս հ. 1, 1988, էջ 336-430) «Վ. Տերյանի պոեզիան» հոդվածում բառացի արտագրություններ կան Տերյանից (տե՛ս «Գարուն», 2012, 9-10), եւ չակերտների լինել-չլինելն էլ ոչինչ չի որոշում, որովհետեւ հղում նույնպես չկա: Ուրեմն ի՞նչ է ստացվում երկակի այս խաղում. ամենահիմարին էլ պարզ է՝ բարի կամքով լեցուն սույն միջակության նպատակը ակադեմիկոսի գրագողությունների մասին մեկ անգամ եւս հանրությանը տեղյակ պահելն է, որպեսզի հետո «խնամքով» «փրկի» նրան ու «փրկելով»՝ կրկին նշի պլագիատի էջերը, որպեսզի անտեղյակ ընթերցողն էլ կարդա:

2. Նշել են նաեւ (բանավոր), որ իմ «Բանաստեղծի հայտնությունը» հոդվածի առանցքում «Բազմավեպ»-ում Վ. Վ. ստորագրությամբ տպագրված մի հոդված է, որի հեղինակը Վենետիկի Մխիթարյան միաբանության քահանաներից է, եւ որ տվյալ հոդվածը Տերյանի՝ Վեռլենից ու Բողլերից կատարած թարգմանությունների ու դրանցից ազդվելու առիթով է: Գրչակը կարող էր ստուգել կամ գոնե մեկ անգամ կարդալ հոդվածը:

3. Վերջինս մոռանում է նաեւ, որ «Դիսմորֆոմանիայի» միջակուհու «Միֆի», թե՛ ապամիֆականացված բանաստեղծությունը» (տե՛ս «ԳԹ», 15 հուլիսի, 2011թ., էջ 7) հոդվածը քննադատելու խորհուրդը եւս ինքն է տվել (նկատումներս թղթին հանձնելու առումով) (տե՛ս «Գարուն», 2012, 7-8) ու հիմա սույն փսխվածքում փորձում է «փրկել» նաեւ սրան (տե՛ս «ԳԹ», 2013, 3, էջ 6-7): Այս ձեռնածուին թվում է, թե աճպարարական մի քանի գործողություններ միանգամից կատարելով կարող է մնալ անպատիժ, ու թե՛ կարելորդ արագությունն է:

□ . Այդ է վկայում նաեւ «Տեքստ եւ բնագիր » (2010) գիրքը, քանզի տգիտության այդ խրախճանքում սույնը գերազանցում է մտագողության, գրագողության, աղավաղումների ու ցինիզմի ճանաչելի ու անճանաչելի բոլոր սահմանները: Օրինակ՝ զարգացնելով բինարության գաղափարը՝ սույնը սահունորեն միավորում է այն տարբերության (différance) ու հավելման (supplement) գաղափարներին՝ միաժամանակ չնշելով տեքստում, որ դրանք փոխառել է Դերիդայից եւ supplement բառում մեկ՝ պետք է լինի՝ supplement, իսկ difference բառում կատարելով երկու ուղղագրական սխալներ. պետք է լինի՝ diffe´rance, քանզի եթե քվազին ուշադիր լիներ, ապա կտեսներ, որ Դերիդայի համանուն գրքի խորագիրը ոչ թե Diference է, ինչպես նշում է ծանոթագրությունների շարքում եւ ապա որպես տերմին նույն կերպ օգտագործում տեքստում (տե՛ս Տեքստ եւ բնագիր, էջ 150 եւ էջ 166, ծան. 9), այլ՝ La Diffe´rance, 1968: Անգլերեն տարբերակը՝ Differance, ռուսերենը՝ Дифферансе), եւ որ այդ երկու տերմինների միջեւ հսկայական տարբերություններ կան, որոնք էլ տեսանելի են դարձնում սխալ մեկնության հիմքերը: «La Diffe´rance» աշխատանքում Դերիդան, ուսումնասիրելով գոյաբանության ու լինելության տարբերությունը, նկատում է, որ

Հայդեգերը չի շեշտում տվյալ տարբերությունը ու վերջնականապես չի տարբաժանում լինելությունն ու գոյավորը՝ դիտարկելով որպես Լինելության բացահայտման ու ծածկագրման գործառնությունների դադար, որոնք կազմավորվում են տվյալ կառույցի միջոցով: Ուստի երբ Հայդեգերը Լինելություն բառը գրում է մեծատառով, ուրեմն խոսքը հատկապես Լինելության մասին է եւ ոչ թե es gibt - ի (գոյաբանության տարբերակման): Օգտագործելով այն՝ Դերիդան մի կողմից պահպանում է ռացիոնալության նուրբ շերտերը, մյուս կողմից անջատում է լոգոցենտրիզմի հռետորականությունից՝ ներառելով տարբերակման ավանդական ձեւերը (Նիցշե, Սոսյուր, Ֆրոյդ, Լեւինաս, Հայդեգեր) ու միավորում է համաշխարհային տնտեսական համակարգին, որը ձեւավորում է հետեւյալ ըմբռնումները՝ *archi-trace, supplement, dissemination*, եւ այլն: «La Différance-ում», - նշում է ժակ Դերիդան, - հայտնաբերում ենք ինչ-որ փոխհատում, այլ ոչ թե հաշվարկում-նշանակում, որն առավել հանդիչ նկարագրված է մեր սերնդի մտածություններում՝ ուժերի տարբերակումը Նիցշեի մոտ, նշանաբանական տարբերակման սկզբունքը Սոսյուրի, տարբերակումը որպես ուշացման էֆֆեկտ՝ Ֆրոյդի մոտ, տարբերակումը որպես ուրիշի հետք՝ Լեւինասի մոտ եւ գոյա-գոյաբանական հասկացության տարբերակումը Հայդեգերի մոտ (տե՛ս Derrida J., *Différance*, // *Margins of Philosophy* // [transl. by A. Bass] – Chicago: University of Chicago Press, 1982, p. 28): Սակայն սա երկակի դիվանագիտական խորամանկ քայլ է, որն արգելակում է ընթերցման պարզեցման եղանակները՝ ի ցույց դնելով, որ *différance*-ը երկխոսության կամ անտի-երկխոսության հատումից դուրս հոմոգեն գոյացություն չէ: Այն ինքնուրույն հասկացություն չէ, հետեւաբար հասկացություն չէ ընդհանրապես: Սա հանգամանք է, որ բացատրում է, թե ինչու *différance*-ը չի կարող համընկնել որեւէ կենտրոնական ըմբռնման՝ հակառակ տարածված կարծիքի, թե *différance*-ը սոսկ հիմնարար սկզբունքի հերթական երակն է (պլատոնյան էյդոսը, հեգելական դիալեկտիկան, Մարքսի դասակարգային պայքարը, Նիցշեի կամք իշխանության հանդեպ ըմբռնումները): Իրականում այն հասկացություն կամ ըմբռնում չէ, առավել եւս՝ վերջնահանգրվան կամ նպատակաուղղվածություն: Շատ դեպքերում *différance*-ը ուղղակիորեն նույնացվում է *différence*-ին, բայց այնուամենայնիվ չի կարող հասնել տարբերության ավանդական հասկացությանը երկու պատճառով՝

□ . *différance*-ը տարբերվում է *différence*-ից արտադրողական բնույթով: Այն սովորական տարբերություն չէ, այլ տարբերակման համակարգերի արտադրամաս: Շնորհիվ *a* հնչյունի՝ *différance*-ը հարաբերվում է նրան, ինչը կարելի է անվանել տարբերությունների ակունք կամ արտադրության ընթացք, տարբերությունների խաղ» (տե՛ս նույնը, p.16): Ուստի ստեղծելով *différance* տերմինը՝ Դերիդան փոխարինում է լատինական - *ence* անարտադրողական ածանցը արտադրողական - *ance* ածանցով, որով եւ ֆրանսերենը ձեռք է բերում նոր բայահիմք գոյականներ (այդ թվում նաեւ պոստմոդեռնիստական երկխոսության որոշ հիմնարար տերմիններ *écriture* (Ռ. Բարտ), *provenance* (Ժ. Դեյյոզ), *signifiance* (Յու. Կրիստեա))): Այսպիսով, *a* եւ *e* հնչյունների տարբերությունը ունի սկզբունքային նշանակություն, որը տեսանելի է դարձնում *différance*-ի արտադրողականությունը:

□ . *Différance*-ը տրամաբանորեն չի համընկնում *différence*-ին, քանի որ առաջին տերմինը երկու արմատական մասնիկների արհեստական միակցումն է, որոնցից մեկը կապված է *différer* բային (տարբերակել, տարբերվել), երկրորդը՝ *defer* բային (հետաձգում ժամանակի ընթացքում): Հետեւաբար, *différance*-ը ներառում է եւ՝ *différence*-ը (տարբերություն) եւ՝ *deferment*-ը (հետաձգում ժամանակի տիրույթում): Այսուհանդերձ, *différance*-ը այս երկու տարբերի սովորական միակցումը չէ, այլ առավել նախնական (սկզբնական) է, քան տարբերությունը եւ հետաձգումը առանձին-առանձին: Այդ պատճառով էլ այն նախորդում է տարբերության ու հետաձգման անջատմանը (Деррида Ж., *Голос и феномен: введение в*

проблематику знаков в феноменологии Гуссерля // [пер. Ц. Англ. С. Г. Калинина]. – СПб.: Алетейя, 1999, ст.116):

Այս կարգի անհեթեթություններով ուղղակի լի են սույն տգետի վերոնշյալ «գրքի» անհողաբաշխ փսխվածքները, քանզի նրանցում տարբերակելի չեն փիլիսոփայական հասկացությունները, շարահյուսական համակարգը, ձեւաբանական ու պատճառահետեւանքային միավորները, մեթոդը կամ մեթոդները, որոնցով առաջնորդվել է տգետը, մի խոսքով այն ամենը, ինչ առնչվում է քննադատական կամ ավելի ճիշտ՝ գրականագիտական (լայն առումով) տեքստի կառուցմանը: Սա է պատճառը, որ դրանք ընկալվում են որպես չմարսված տեքստեր ու չեն ապահովում մտքի (այստեղ՝ հողվածների) կառուցման տարրական կանոնները, ընթեռնելիությունն ու ըմբռնելիությունը:

Փսխվածքներով լի ոչ գիտական այս աղբակույտը արժանացել է նաեւ «Նիկոլ Աղբալյան» մրցանակի: Հետաքրքիր է, ո՞ր «երեւելին» է միջնորդել եւ ի՞նչ նկրտումներով:

1. Սույնը «նշանակալի երեւոյթ» է համարում սոսկ «Գրականագիտական հանդեսը» (որի պատասխանատու մրագիրն է ինքը), քանզի իր անգրագետ փսխվածքները տպագրվում է միայն այստեղ՝ առանց գրաքննության, մարդկանց աչքերից հեռու՝ իր անունից առաջ գրելով նախ Սերգեյ Սարինյանի անունը, հետեւաբար, ո՞վ կհամարձակվի այլեւս սույնի անհողաբաշխ փսխվածքները չտպագրել: Օրինակ՝ ««Ասեմ կրկին՝ Սարինյանի մտաբանական (...°) ապորիան է, ուր «առաջ են ընկնում» (...°) (երբեմն) միմյանցից անհատը եւ հասարակությունը, (...°) բայց չեն ուշանում... գալիքից, (...°) կրիան չի ուշանում...??? Աքիլլեսի նետի (...°) արագաթռիչ սլացքից՝ (...°) ապրելով նախաստեղծ տիեզերական իր կյանքը, (...°) որն իր ամբողջությունն ունի (միայն իրենը)...» (...°) («Գրակ. հանդես», 2012, էջ 40: Ընդգծ.՝ Ն. Հ.):

Վերոբերյալի առիթով տե՛ս՝

1. 1. Ջենոնի ապորիան առավել ուշադիր ընթերցելու դեպքում կտեսնենք, որ իրականում նրա առաջադրած խնդրի էությունը ոչ թե կրիայի տեղ հասնելու կամ չհասնելու պարագան է, ինչպես որ քննադատական - փիլիսոփայական էմպիրիկ էքստազի մեջ ընթերցողին մոլորեցնում է սույն գրչակը, այլ Աքիլլեսի՝ կրիային հասնելու եւ անցնելու հանգամանքը:

1. Ջենոնի «Աքիլլեսն ու կրիան», ինչպես նաեւ «Նետը» տարբեր ապորիաներ են, եւ Աքիլլեսն ամենեւին էլ նետ չուներ՝ «արագաթռիչ սլացքով»: Խեղաթուրել Ջենոնի հանրահայտ ապորիան այդ կերպ, մեղմ ասած, տգիտություն է:

2. 1. Սերգեյ Սարինյանը «մտաբանական» ??? այդ ապորիան անհատի ու հասարակության առիթով չի ասել, այլ գրողի՝ անհատ ու հասարակության լիիրավ անդամ լինելու, քանի որ ամեն անհատ չէ, որ գրող է, բայց ամեն գրող ԱՆՀԱՏ է:

1. Արեւմտյան տեսաբանության մեջ դեռեւս 1960-ական թթ. բազմաթիվ անդրադարձներ կան Ջենոնի հայտնի ապորիային (տե՛ս Դեյրոզի ու Գվատտարիի, Դերիդայի, Լականի եւ վերջապես Օքսֆորդի համալսարանի գիտնականների հայտնի աշխատությունները), ուստի այս ուշացած «տեսաքննաբանական» արիայի միջոցով ոչ մի նոր հայտնագործություն չի կատարել, այլ ուղղակի անուններ չտալով՝ վաղուց անտի ծեծված սույն «գյուտը» վերագրել է Ս. Սարինյանին:

3. «Գրականագիտական հանդեսի» վերոնշյալ անհողաբաշխ փսխվածքը լի է նման խեղաթուրումներով՝ (տե՛ս Հ. Մովսեսին, Հ. Էդոյանին, Վ. Եփրեմյանին, Թ. Տոնոյանին, Վ. Այվազյանին վերաբերվող հատվածները): Արտագրություններ եւ իմիտացիաներ Ա. Հարությունյանի պոեզիայի առիթով (տե՛ս Ա. Հարությունյան, «Հեռուստապոեմներ...», Ե., 2010, էջ 547-563 եւ «Գրակ. հանդես», Ե., MMXII, էջ 68-69):

1. Պարզվում է նաեւ, որ սույնը ոչ միայն «մտքերը» վերարտադրել, այլեւ կարդալ չգիտի, քանի որ «Պատմության պատմությունը վերլուծություն է, բայց՝ մասնավոր» միտքը ինը չէ,

այլ Կարլ Մարքսինը, ում անունը նշել են մեջբերման կողքին՝ փակագծերում, միաժամանակ ոչ թե «Լույս - ա - Պտույտ», ինչպես նշում է սույնը, այլ «P.s – D. Memory traces» քննադատական հոդվածում (տե՛ս «Գարուն», 2012, 9-10):

□ . «Ուրացո՞ւմն է սա, թե՞ Հերոստրատն է արթնացել խմբագրի էության մեջ» հարցը առաջադրելով՝ փորձում է միավորներ հավաքել Այվազյանի հաշվին: «Բնագիր եւ տեքստ»-ում ինչպես նաեւ «Գրականագիտական հանդես»-ում (ԺԳ, 2012) տպագրված աղավաղումները համարելով «խոր լրջությամբ վերլուծություն տարբեր տեսանկյուններից»՝ սույնը մոռանում է, որ ակադեմիկոսից գլուխը պրծացնելու համար «Քննադատական մտորումներ եւ գրառումներ»-ում (էջ 78) գրել էր, թե Այվազյանն «անկարելորդ» է համարել «Գաղտնի անունը» էսսեն, այդ պատճառով էլ չի ընդգրկել «Անհենարան ու անխարիսխ՝ երկրի նման» (2007) գրքում: Այնինչ Այվազյանը վերոնշյալ ժողովածուի տպագրության օրերին եղել է հիվանդանոցում եւ էսսեն այդ ընթացքում է գրել, այդ պատճառով էլ այն դուրս է մնացել գրքից: Իսկ հարցը, թե սույն տգետը գարունակա՞ն է, թե՞ եղել է սոսկ գարունականների մանկավիհը, ի՞նքն է Այվազյանի անունն օգտագործելով դարձել քննադատիկ, թե՞ Այվազյանը՝ իրենով գրող, շատ վիճելի է, քանզի կրկին դիմառնում ենք այսօր գրականության մեջ տիրող աղանդավոր բարբերին: Երեւույթ, որ միշտ էլ կարելի է շրջել դիմացինի դեմ՝ ինչպես կամենաս: Այսքանից հետո ինչ-որ կեղծ փաստերից ու մեջբերումներից է խոսում տգետը, ինչ-որ սխալներ ճանաչելու կամ չճանաչելու կեղծ հարցեր է բարձրացնում՝ կրկնակիորեն մոլորեցնելով ընթերցողին ու միաժամանակ մոռանալով նշել, որ «Գարունում» տպագրված «անքննադատ հոդվածիկներից» ??? շատերի գիտական ղեկավարը իր նման տգետն է:

□ . Պարզվում է՝ սույնը մինչ այժմ ջրից չոր է դուրս եկել տարբեր խմբագրություններում համապատասխան մարդիկ ունենալու շնորհիվ: Նա մշտապես տեղեկացվել է իր փսխվածքների դեմ գրված քննադատական հոդվածների մասին ու նախապես կանխել դրանց տպագրությունը: Ինչպես ասում են, կարողացել է՝ արել է: Լավ է դա թե վատ՝ միայն Աստծուն է հայտնի, բայց սույնը դրանով չի բավարարվում՝ փորձելով վերահսկել ողջ տպագրական նյութը՝ նույնիսկ հոդվածներ թռցնելու պայմանով: Ասվածի հավաստումը 2012 թվականի հուլիսին «Գարուն» ամսագրի խմբագրությունից դեռեւս չտպագրված «Դիսմորֆոմանիա» հոդվածը թռցնելն էր: Ու երբ զանգում են եւ ասում, թե դա տպագրական էթիկայի խախտում է, նա ինձ կարգի է հրավիրում, թե՛ պետք է ձակատագրից գոհ լինեմ, որ իր նմանը բարեհաճել է ընթերցել հոդվածս ու անջատում է հեռախոսը:

□ . Աղավաղել է նաեւ դիսմորֆոմանիա բառի բառարանային իմաստը՝ «Дисморфомания [греч. morphe-форма, mania-безумие] бред физического недостатка. Развитию дисморфомании могут предшествовать навязчивые идеи физического недостатка. Если оно на самом деле нет, а человек при этом убежден в собственном уродстве, ходит по врачам и даже оперируется у пластических хирургов, либо же впадает в анорексию, то тут речь идет о дисморфомании [бредовой уровень расстройств] [տե՛ս Жмуров В. А., Большая энциклопедия по психиатрии, 2-ое изд., 2012 г.]»։ Հոդվածն ուշադիր ընթերցողը լավ էլ կպատկերացնի՝ ինչի մասին է խոսքը: Կարծում են, ամենեւին էլ պետք չէ վկայակոչել «Հին Թեբեն» (հին-ն էլ մեծատառով են գրել՝ Ն. Հ.) տգիտության չտեսած արձանի մասին «հուշեր» պատմելով. այն ազգովի կարող ենք պատվիրել ու կանգնեցնել Երեւանի քաղաքապետարանի դիմաց՝ «Գրականագիտության քանքար եւ ռաիվիրա Աբրահամյան Սուրիկ» փորագրությամբ:

□ . □ .

Ծնվում են պատասխաններ ակնկալող անխուսափելի հարցեր՝ արդյոք մեր պորտալարը կտրվե՞լ է նախամարդու քարանձավից կամ՝ որքան էլ ավստրալիական արագավազ

